

aflagt Prøven, forblive i deres Stillinger paa Betingelse af, at de inden Udgangen af 1926 aflægger en lignende Prøve som den, der i 1916 blev aflagt af et Antal tidligere Distriktslæger, der blev ansat som Embedslæger.

Hvorledes det skulde være en absolut Fejl for de 4 Embedslæger eller i alt Fald de 3, forstaar jeg ikke. Det, som er Fejlen ved hele den Ordning, man har haft, er, at man overhovedet har givet disse Embedslæger Lov til i en saa lang Aarrække at forblive i deres Embeder for derefter, naar de har siddet der i 10 Aar, at sige: Nu skal I op til Eksamen, for at man kan skønne, om det har været rigtigt at lade jer sidde i de 10 Aar. Det er dog en Absurditet, som jeg synes, det er bedst for Rigsdagen hurtigst mulig at komme om ved. Den Ordning, der er truffet mellem mig og Landstinget med enstemmig Tilslutning fra alle Partier i Landstinget, synes det mig, at Folketinget meget vel kunde gaa ind paa.

Saa sagde det ærede Medlem, at jeg havde givet urigtige Oplysninger om den Pension, som der kunde blive Tale om, hvis alle 4 Læger fik deres Afsked fra 1. Januar 1926 at regne. Han sagde, jeg havde nævnt et for stort Tal. Jeg havde skønsmæssig angivet det til en 14 000—15 000. Jeg havde ikke regnet det saa nøje ud, og heller ikke senere har jeg haft Lejlighed dertil, men Pensionen for de 4 Embedslæger vil, fraregnet Dyrtidstillæg og Konjunkturtillæg, blive 9 654 Kr., og naar disse Tillæg kommer til, tror jeg ikke, det skal være saa forfærdelig galt med min skønsmæssige Vurdering af, hvad Statens Udgifter vil blive. Jeg har sagt, at jeg synes ikke, der er nogen Rimelighed i at paatage sig denne Udgift, naar man paa en lempelig Maade kan undgaa den. Nu er det muligt, at den ene Embedslæge ikke vil underkaste sig Prøven, fordi han er 68 Aar og altsaa alligevel om kort Tid maa falde for Aldersgrænsen. Det skal jeg dog ikke udtale mig om, nogen endelig Afgørelse af det Spørgsmaal er der vist ikke truffet.

Det ærede Medlem udtalte sig ogsaa om det Forhold, der var mellem mig og mit Parti, specielt min Partifælle det ærede Medlem Hr. Hækkerup. Jeg skal dertil sige, at det ærede Medlem Hr. Hækkerup og jeg kommer udmærket godt ud af det med hinanden, men jeg vil tro, at det vil blive vanskeligt at sige det samme, naar det ærede Medlem skal have den fornødne Revselse af sit Partis højtærede Formand

oppe i Landstinget for den Maade, han her gaar frem paa ved Bedømmelsen af de Værker, der er bragt til Veje i Landstinget. Jeg tror ikke, det ærede Medlem vil have det for godt, naar han skal kastes ind i Landstingsmand Pipers stærke og brede Favn.

Ordføreren (Gerhard Nielsen): Paa hele Udvalgets Vegne skal jeg udtale min bedste Tak til den højtærede Minister for hans uforbeholdne Udtalelse om, at en almindelig Revision af Loven snart kan ventes. Jeg vil i Henhold hertil henstille til den ærede Ordfører for Mindretallet, Hr. Johannes Lou, om han saa ikke vil kunne frafalde de stillede Ændringsforslag, saa at vi i skøn Enighed kunde vedtage Lovforslaget, ligesom det i Enighed er vedtaget i Landstinget. Skulde det ikke ske, maa jeg tilraade Tingets Medlemmer at stemme mod samtlig de af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Rytter: Jeg kan henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har udtalt vedrørende Lovforslaget, og ligeledes til, hvad den højtærede Minister har sagt. Dog maa jeg maaske med Hensyn til Spørgsmaalet om Eksamen sige, at jeg ikke der er enig med Ministeren, idet den Eksamen, som det nu tillades de 3 at tage, er noget anderledes end den, de oprindelig stod overfor. Den Gang, da Loven blev gennemført, kunde en Del af disse Læger ikke tage den daværende lettere Eksamen, fordi de paa det daværende Tidspunkt ikke var Embedslæger, nu faar de paagældende altsaa Lov til at tage denne Eksamen og fortsætte med at være Embedslæger. Venstre ligesom de Radikale havde i Landstinget stillet Forslag, hvorefter disse 4 Læger ikke kunde fortsætte, men vi var ikke sikre paa at kunne gennemføre det, idet de Konservative meget kraftigt arbejdede derimod og vilde have, at de 4 Læger skulde kunne fortsætte uden nogen som helst Eksamen. Vi højede os derfor, saaledes at der i Landstinget naaedes et Kompromis om, at de paagældende kunde fortsætte mod at tage en tilsvarende Eksamen, som nogle af dem ikke kunde tage i 1915, men som de øvrige Embedslæger kunde tage. Nu oplever vi det Særsyn, at det konservative Parti, der i Landstinget overhovedet ikke vilde have, at den gamle Lov paa dette Punkt skulde ændres, nu gaar i stik modsat Retning og vil have Venstres og de Radikales Forslag gennemført. Det mener jeg dog ikke, man kan. Naar vi en Gang er blevet enige